

Пропагандистсько–дипломатична протидія польського уряду опонентам прийняття Польщі в НАТО

Проаналізовано діяльність польського уряду спрямовану на протидію антипольській інформаційній кампанії в західних ЗМІ у період польської інтеграції до НАТО. Висвітлено тактику опонентів спрямовану на блокування процесу розширення НАТО.

Ключові слова: НАТО, інформаційна кампанія, громадська думка, польський уряд

Одним із важливих елементів приготування Польщі до членства в НАТО була інформаційна кампанія спрямована на протидію опонентам «першої хвилі» розширення Альянсу, які намагалися дискредитувати нового кандидата, насамперед, в очах американського суспільства, усвідомлюючи, що від позиції США, в значній мірі, залежатиме позитивне вирішення цього складного питання.

Експерти застерігали, що хоча Польща практично повністю намагалася виконати вимоги НАТО щодо членства, все ж політичним силам не потрібно було забувати гіркого досвіду Словаччини, котра ще в 1996 році була в першій групі кандидатів, а вже через рік про це не могло бути й мови.

Польські ЗМІ неодноразово звертали увагу на значну кількість публікацій проти розширення НАТО, які мали негативне значення, оскільки зміцнювали впевненість Росії в можливості заблокування процесу розширення. Такий стан речей польські оглядачі пояснювали позицією західних країн, в тому числі і США, яка ґрунтувалась на помилковій тезі, що російський супротив пояснювався побоюваннями військової загрози з боку Альянсу. На думку польських аналітиків, Москва боролася не тільки проти розширення, але й проти існування самого НАТО, тому що вбачала в ньому загрозу для реалізації своїх національних інтересів у майбутньому [11,с.6].

Шквал нищівної критики був спрямований через провідні американські ЗМІ. Саме в той час Президент РП А.Квасневський напівжартома заявляв, що Польща має двох опонентів у питанні розширення – Росію та газету «Нью–Йорк Таймс». Як приклад, протягом тільки 1996 року «Нью–Йорк Таймс» опублікувала 13 коментарів проти прийняття Польщі, Чехії та Угорщини до НАТО[7,с.11]. Оглядачі газети вважали, що адміністрація Б.Клінтона не відповіла на одне питання – «Чому, створене під час «холодної війни» НАТО повинне бути кращим від ЄС інструментом розширення демократії?» Противники розширення НАТО

висували три аргументи: перший – «Чи бажаєте вмирати за Братиславу?», другий аргумент фінансовий, згідно з яким інтеграція країн Центральної Європи мала коштувати, на основі рапорту Конгресу США, 125 млрд. дол. США. Третій аргумент – це негативний вплив розширення НАТО на долю демократії в Росії [7,с.11].

Ці ж аргументи використовували й провідні американські політологи. Так, відомий експерт М.Мандельбаум вважав, що розширення НАТО може зашкодити американським інтересам та застерігав від можливого втягнення США в європейський конфлікт. Наступний аргумент ґрунтувався на тому, розширення Альянсу може спровокувати створення вісі Москва–Пекін [13,с.8]. Подібну позицію займав і експерт Центру стратегічних та міжнародних досліджень США Е.Луттвак, який на сторінках газети «Лос Анджелес Таймс», застерігав, що входження Польщі до НАТО означатиме кінець Альянсу як успішного оборонного союзу, оскільки він перестане бути організацією безпеки, а стане ще одним дискусійним форумом на зразок ООН чи ОБСЄ [4,с.3].

Ще одним аргументом, який активно використовувався противниками розширення НАТО було питання вірогідності спецслужб країн–кандидатів, оскільки більшість їхніх працівників протягом років активно співдіяли з спецслужбами колишнього Радянського Союзу. «Нью–Йорк Таймс» навіть опублікував статтю на тему чи можна довіряти спецслужбам майбутніх членів НАТО? В ній йшлося, що офіційно адміністрація США стверджувала, що не існує причин не довіряти майбутнім союзникам. Навпаки, на думку американських фахівців, факт, що нові союзники знають росіян та їх методи діяльності робить з них цінних партнерів. У той же час багато критиків з Вашингтону та Брюсселю вагалися, чи можна допустити розвідки з Варшави, Праги і Будапешту до таємниць НАТО, коли ще вісім років тому вони працювали для Москви. Фахівці негативно оцінювали також ситуацію у Військовій інформаційній службі Польщі, вважаючи, що після розпаду соцтабору в ній не було проведено жодних змін [18,с.5].

Додатковим чинником, який надавав цьому питанню значного резонансу стала заява міністра–координатора з питань діяльності спецслужб З.Семьонтковського про діяльність російських спецслужб на території Польщі. У зв'язку з цим 6 березня 1997 року, на внесок депутатів Сейму Польщі, Голова Ради Міністрів РП В.Цімошевич був змушений виступити у парламенті. Прем'єр підкреслив, що в процесі входження Польщі до НАТО «буде тривати суперництво, яке підтримуватиметься за допомогою окремих осередків на різних рівнях, а тому це вимагатиме особливої уваги» [5,с.2].

На думку Прем'єра, не потрібно було перебільшувати загрозу діяльності спецслужб, але в той же час не варто й легковажити цієї справи. Він визнав заяву З.Семьонтковського не корисною, одночасно зазначивши, що потрібно враховувати загрозу, але не потрібно розголошувати оперативну інформацію там, де в цьому не існує потреби. Відомо, що Прем'єр зволікав із своїм виступом у парламенті, переконуючи президію Сейму, що це може негативно вплинути на міжнародну атмосферу навколо Польщі. У зв'язку з цим було прийняте рішення не проводити дискусію за результатами виступу, щоб уникнути безвідповідальних запитань та виступів [6,с.3].

Аналізуючи дві тактики діяльності противників розширення НАТО Прем'єр РП вважав, що перша з них, яка відійшла в тінь – це пропагування

відмінного бачення у підходах до питання європейської безпеки. Друга, більш небезпечніша, концентрувалася на підкресленні, що Польща ще не дозріла до членства в НАТО, піддаючи сумніву політичну стабільність країни, довіру до її політиків, перспективи економічного розвитку [5,с.2].

Щоправда, Посол США при НАТО Р.Гюнтер, заспокоїв, що в очах Заходу імідж Польщі не постраждав із-за заяви міністра З.Семьонтковського про діяльність в країні іноземних спецслужб, зауваживши, що Захід має досить добру інформацію стосовно того, що відбувається в Центральній Європі [1,с.6].

Водночас, у контексті цієї історії, колишній Посол комуністичної ПНР у Японії З.Рураж, котрий в 1981 році попросив політичний притулок в США, опублікував відкритий лист до Сенату США, в якому підкреслив, що Польщу ще завчасно приймати до НАТО. На його думку, Польща може бути «троянським конем» Росії підкладеним НАТО, заявивши, що таємна домінація Москви й надалі розповсюджується на Центральну Європу [23,с.10].

Особливо важливим, в контексті польського членства в Альянсі, було питання ставлення польського уряду до національних меншин, оскільки опоненти Польщі намагалися використати будь-які помилки для представлення Варшави у негативному світлі. Перебуваючи у березні 1997 року в Польщі лідер демократичної меншості в комісії у закордонних справах Сенату США Д.Біден відзначив, що великим досягненням Президента А.Квасневського та польського уряду став значний поступ у питанні відносин з національними меншинами. Сенатор зауважив, що хоча США із зацікавленням спостерігає за відносинами держави з польськими німцями, білорусами, литовцями та українцями, все ж найбільша увага надаватиметься відносинам між урядом та єврейською громадою. На його думку, якщо навіть Польща виконає всі інші критерії, але не подолає ворожнечі стосовно євреїв, в такому випадку США не голосуватиме за вступ Польщі до НАТО, при цьому наголосивши, що для США згадана проблема є найважливішим політичним критерієм [21,с.8]. Невипадково напередодні голосування Сенату США, 8 лютого 1998 року міністр закордонних справ Б.Геремек зустрівся у Нью-Йорку з членами Конференції голів центральних єврейських організацій в США. На думку міністра, Польща мала шанс змінити негативний стереотип т.зв. антисемітизму поляків. Говорячи про повернення єврейського майна, Б.Геремек висловив думку, що стосовно невеликої кількості євреїв у Польщі опіку над ними повинен здійснювати міжнародний фонд [18,с.7].

Дискредитація Польщі в очах американського суспільства здійснювалася з використанням будь-яких методів, в тому числі і фальсифікацій. Так, в лютому 1997 року «Вашингтон Пост» повідомив, що Польща та декілька інших країн, які прагнуть отримати членство в НАТО продають зброю країнам, котрі підтримують міжнародний тероризм. Американська газета, з посиланням на рапорт ЦРУ від 2 жовтня 1996 року стверджувала, що Польща продала Ірану п'ять партій танків Т-72. МЗС РП блискавично відреагувало на провокацію, наголосивши, що польська сторона дотримується виконання всіх угод щодо торгівлі зброєю та після 1993 року не підписала жодного контракту з Іраном [16,с.5].

Протестом представників польської влади було оцінено твердження американського журналу «Defence News» стосовно того, що Польща, Чехія та Угорщина «повністю невідготовлені» до входження в НАТО. Стаття

грунтувалася на внутрішньому рапорті НАТО, в якому інфраструктура на території майбутніх членів оцінювалася як застаріла. На думку фахівців, тільки невелика кількість польських військових кораблів могла вийти за межі берегової зони. Критиці була піддана також 15-ти річна програма модернізації польських збройних сил. У відповідь перший заступник міністра закордонних справ Польщі А.Ананіч зауважив, що до цього часу польська сторона не чула від натовських кіл, за винятком політологічних праць, таких критичних оцінок. На думку А.Ананіча, однією з причин критичної оцінки стану польських збройних сил, якщо вона взагалі існувала, була різниця в підходах до темпів інтеграції з НАТО, що залежало від зміни міжнародної ситуації [19,с.6].

Негативна інформація щодо бойового стану польських збройних сил просочувалася також у польську пресу. У січні 1998 року «Жечпосполіта» опублікувала витримки з таємного рапорту підготовленого штаб-квартирою Командування НАТО в Європі. На думку фахівців, на той час Польща була беззахисною у випадку атаки тактичних ракет, оскільки польська бойова авіація застаріла і тільки декотрі військові кораблі були в змозі вийти за межі Балтійського моря. Окрім того, навіть елітарні сухопутні частини могли досягнути тільки третій (досить низький) рівень бойової готовності НАТО. Офіцери НАТО вважали, що за кільканадцять місяців до отримання членства в Альянсі польські збройні сили були не тільки не в стані співдіяти із збройними силами країн «16», але навіть не мали можливості протистояти можливій загрозі. Нищівній критиці були піддані військово-повітряні сили та військово-морський флот. Відзначалося, що необхідна кількість боєзапасів не перевищувала 15 днів, а досить часто була значно меншою, хоча стандарти НАТО вимагали 30 днів. Головною проблемою була також відсутність сучасної системи зв'язку. Саме з цієї причини командні штаби польської армії могли б співдіяти з НАТО тільки з 2000 року [2,с.7].

В січні 1998 року польську пресу просочився також таємний рапорт про стан польської армії напередодні інтеграції з НАТО розроблений міністерством оборони Польщі і представлений для депутатів Сейму. Згідно з рапортом, автором якого був заступник міністра оборони Польщі Р.Мрозевич, ліміти навчання в польській армії були значно нижчими від натовських стандартів[24,с.5].

За цих обставин польський уряд був змушений розпочати опрацювання програми протидії опонентам розширення Альянсу. В кінці лютого 1997 року МЗС РП повідомило про проведення широкопланової пропагандистської акції з метою впливу на світову громадську думку у питанні отримання Польщею членства в НАТО. До всіх польських дипломатичних представництв за кордоном був направлений документ під назвою «Аргументи на користь розширення НАТО». Матеріали склалися з трьох частин – загальні аргументи, для чого НАТО повинне розширятися та специфічні польські аргументи, як протидіяти антинатовській російській аргументації. Департаменти МЗС, міністерства оборони та міністерства економіки готували також матеріал під назвою «Програма підтримки польських реформ у питанні оборони». До кінця року на реалізацію програми планувалося виділити близько 1 млн. дол. США[12,с.1].

Поряд з тим, міністерство провело досить серйозний аналіз щодо рівня підтримки польських прагнень стосовно членства в НАТО у різних країнах світу. МЗС володів повною інформацією на кого необхідно впливати та

яким чином. Підтвердженням цього, є спогадати тодішнього Президента РП А.Квасневського, який у 1996 році під час першої зустрічі у Вашингтоні з Президентом США Б.Клінтоном сказав йому: «Пане Президенте, Рональд Рейган увійшов в історію, як той хто поконав комунізм, Джорджа Буша (сеньйора) запам'ятають як Президента, який об'єднав Німеччину, а Ви маєте шанс увійти в історію, як президент, що інтегрує Європу, який шляхом розширення НАТО об'єднає всю Європу – Східну і Західну» [10,16]. А.Квасневський згадує, що це зворушило Б.Клінтона і пізніше, під час виборчої кампанії у Детройті, він повторив його слова, обіцяючи, що введе Польщу та інші країни Центральної Європи до НАТО [10,с.16].

В одному з інтерв'ю про приготування Польщі до вступу в НАТО, заступник міністра закордонних справ Польщі Р.Мрозевич, відзначив, що польська сторона проводила постійні розмови про розширення Альянсу з кожною країною НАТО, а особливо зі США. Регулярно проводилась пропаганда серед парламентарів, журналістів та громадськості країн «16». За ініціативи Комітету з питань оборони Ради Міністрів була підготовлена «Програма підтримки та лобі у питанні інтеграції Польщі зі структурами НАТО». В програмі було обґрунтовано більше 20 проблем, які використовувалися для роз'яснення польської позиції на наукових симпозиумах, дискусіях та зустрічах польських політиків (як коаліційних, так і опозиційних) під час їхніх закордонних поїздок [3,с.10].

Першим прикладом вдалої пропагандистської діяльності був візит до Польщі у лютому 1997 року одинадцяти радників Конгресу США, які зустрілися з польськими політиками, експертами МЗС та МО [3,с.10].

МЗС підготувало також детальний документ «Каталог аргументів на користь розширення НАТО», який отримали всі польські дипломатичні представництва. Додатковим елементом діяльності Польщі в цьому напрямку стала підготовка рапорту про кошти вступу до НАТО, який отримав схвальні відгуки. Програма була опрацьована досить детально, визначені завдання для окремих посольств та відомств. Зокрема, йшлося про проведення близько 400 заходів, кульмінацією яких став візит 3 травня 1997 року Президента А.Квасневського до Франції. На думку Р.Мрозевича перший етап (до закінчення переговорів про членство) мав коштувати близько 1 млн. дол. США. З огляду на ці витрати МЗС прагнуло, щоб до фінансування цієї програми включилися міністерства оборони, економіки, обидві палати парламенту, канцелярія президента та прем'єра. Другий етап, початок дискусій в парламентах країн НАТО, мав би коштувати близько 2 млн. дол. США [3,с.10].

Інформація про те, що МЗС Польщі підготував значний за обсягом таємний план дворічного пропагандистсько–дипломатичного наступу на Заході, який повинен сприяти прийняттю Польщі до НАТО, з'явилась і в американській пресі. В контексті цього повідомлення, «Лос Анджелес Таймс» зробило спробу проаналізувати дійсний стан підтримки американськими політичними колами ідеї вступу Польщі до НАТО. Газета зауважила, що серед польських дипломатів панувала думка про те, що підтримка Сенату США в питанні прийняття Польщі до НАТО була гарантованою, але це переконання не було поширеним серед американських політологів та сенаторів. З розмов кореспондента газети виникало, що більше, ніж одна третина членів Сенату США не хотіли висловлюватися про те, як будуть голосувати при розгляді цього питання. Зверталась увага на висловлювання сенатора Д.Хелмса, якого польська дипломатія вважала

за союзника розширення НАТО. Зокрема, сенатор зауважив, що повинен добре ознайомитися з цією проблемою. Поряд з тим, американська газета звертала увагу на один з аргументів, у т.зв. пропагандистській програмі, пов'язаний з підкресленням ролі Польщі, як «колиски «Солідарності», яка допомогла розвалити світовий комунізм, вважаючи його не найкращою дорогою до сердець американської еліти. Автор підсумовував, що цінності та потенціал «Солідарності», а також інших польських символів боротьби з комунізмом віддавна відомі на Заході. В той же час менше знані можливості та потенціал польської демократії, польської економіки, польської культури, а також польської армії [17,с.6].

Все це вливало також і на вироблення позиції окремими європейськими державами. Канцлер Г.Коль переконуючи, що йому вдасться отримати російську згоду на розширення закликав Вашингтон не прискорювати цей процес. У свою чергу Велика Британія прагнула, щоб розширення НАТО було одноразовою операцією, з прийняттям тільки Польщі, Угорщини та Чехії. З свого боку Вашингтон виступав проти такого підходу, вважаючи що це б призвело до створення сфер поділу між НАТО та Росією [11,с.7].

В лютому 1998 року в США розпочалася чергова пропагандистська кампанія проти розширення НАТО. З цією метою американська полонія розпочала підготовку контрдій. Представники полонії мали намір бути присутніми на кожному вічі організованому противниками розширення НАТО. До акції готувався також МЗС Польщі. Так, американським сенаторам та журналістам, які підтримували Польщу в її прагненні отримати членство в НАТО був розісланий перелік аргументів на користь цього процесу. В США перебував також голова комісії у закордонних справах Польщі Ч.Білецький з метою переконати тих сенаторів, котрі висловлювалися проти розширення. З цією ж метою мав відбутися до Вашингтону і міністр закордонних справ Польщі Б.Геремек [14,с.5].

29 січня 1998 року виступом колишнього державного секретаря США Г.Кіссінджера розпочалася нова серія слухань у справі вступу Польщі, Чехії та Угорщини до НАТО. Протягом двох годин Г.Кіссінджер переконував сенаторів про необхідність процесу розширення НАТО. На його думку, Сенат США повинен був схвалити додаткову резолюцію, яка б мала зобов'язати президентську адміністрацію до відвернення небезпечної тенденції ерозії НАТО, внаслідок прийняття Росії до важливих органів Альянсу. Г.Кіссінджер відзначив, що у всіх командних штабах НАТО знаходяться російські офіцери–зв'язківці, а російські дипломати у всіх комітетах. Відомий американський політик запропонував також, щоб структури, до яких росіяни мають доступ, не підлягали генеральному секретарю НАТО, при цьому висловив думку, про можливість призначення другого генерального секретаря, котрий би займався цими справами. Говорячи про балтійські країни, Г.Кіссінджер підкреслив необхідність надання цим трьом країнам гарантій військового захисту, але без введення військових структур на їхню територію [8,с.5].

9 лютого 1998 року міністри закордонних справ Польщі, Чехії та Угорщини розпочали в США останній пропагандистський раунд у справі отримання членства в НАТО. 11 лютого Президент США Б.Клінтон у їхній присутності направив до Сенату формальний внесок про ратифікацію угоди про розширення НАТО. Оглядачі, з посиланням на вашингтонські джерела, зауважували, що питання ратифікації практично вирішене, оскільки за розширення Альянсу схильні голосувати на 10–12

сенаторів більше від необхідної більшості – 67 сенаторів. Всупереч побоюванням не було трьох окремих голосувань над прийняттям кожної країни окремо. Міністр закордонних справ Польщі Б.Геремек, окрім зустрічей з керівництвом обох партій в Сенаті, мав також індивідуальні розмови з сенаторами – противниками розширення Альянсу [18,с.7]. Наступного дня міністри закордонних справ трьох країн зустрілися з керівництвом Сенату США. Лідер республіканської більшості в Сенаті Т.Лотт, а також лідер демократичної меншості Т.Дасхл підтвердили, що справа підтримки ратифікації угоди буде проходити понад партійними поділами. Експерти прогнозували, що за прийняття Польщі, Чехії та Угорщини до НАТО проголосують 75–85 сенаторів [9,с.6]. У свою чергу республіканський сенатор В.Росс, який очолював сенатську групу з питань підготовки до ратифікації протоколів у справі розширення НАТО був абсолютно впевнений у позитивному результаті голосування 9 березня 1998 року. Сенатор вважав, що за прийняття нових членів проголосує щонайменше 80 сенаторів, хоча для прийняття необхідно було 67 голосів [22,с.6].

20 січня 1998 року представники польського уряду ознайомили членів сеймових комісій у закордонних справах та оборони з формами пропагування польського членства в НАТО у країнах Альянсу, а також пристосування польських збройних сил до західних стандартів. На той час польська дипломатія також була впевнена, що не існувало серйозної загрози ратифікації протоколу про вступ Польщі до НАТО, хоча застерігали, що ратифікація може відбутися навіть через 24 місяці, а не протягом 12 місяців. На думку представників МЗС Польщі, найуспішнішою формою лобювання на користь Польщі було запрошення до країни американських політиків [20,с.6].

Досвід Польщі в інформаційно–пропагандистській протидії противникам розширення НАТО свідчить, що окрім Росії, головними опонентами були й окремі провідні ЗМІ країн Альянсу, які впливали на формування громадської думки. Тільки завдяки добро розробленій МЗС РП програмі аргументації на користь польського членства в НАТО вдалося зменшити негативні наслідки їхньої діяльності. Ще один важливим елементом інформаційної кампанії, який сприяв формуванню позитивного ставлення до Польщі, як майбутнього члена Альянсу, стали запрошення провідних політиків натовських країн з метою ознайомлення їх з процесами демократизації суспільства та дійсним станом справ у польських збройних силах.

Список використаних джерел

1. Bielecki J. Możecie zaufać Ameryce // Rzeczpospolita. – 1 marca. – 1997.
2. Bielecki J. Armia nie na te czasy // Rzeczpospolita. – 19 stycznia. – 1998.
3. Dębski S. Zbudujemy swoje lobby // Trybuna. – 10 marca. – 1997.
4. Dzień na świecie. Informacje // Rzeczpospolita. – 17 kwietnia. – 1997.
5. E.O.W szystko pod kontrolą // Rzeczpospolita. – 7 marca. – 1997.
6. Jachowicz J. Niepotrzebnie mówił // Gazeta Wyborcza. – 7 marca. – 1997.
7. Kalabiński J. Daleko od USA, blisko Rosji // Gazeta wyborcza. – 13 grudnia. – 1996.
8. Kalabiński J. Liczenie senatorów // Rzeczpospolita. – 30 stycznia. – 1998.
9. Kalabiński J. Poparcie ponad podziałami // Rzeczpospolita. – 11 lutego. – 1998.
10. Kwaśniewski A. Po prostu lubie ludzi. – Z Prezydentem RP rozmawiał Mirosław Głogowski. – Warszawa: Perspektywa, 2001.
11. Nowak–Jeziorański J. Warunki dla Polski // Rzeczpospolita. – 6 lutego. – 1997.
12. Polska ofensywa do NATO // Gazeta wyborcza. – 28 lutego. – 1997.

13. Słomkowski Z. Głosy na «nie» // Trybuna. – 23 grudnia. – 1996.
14. Stanowisko USA w sprawie NATO // Życie. – 2 lutego. – 1998.
15. Walczak S. Czy można ufać Warszawie? // Rzeczpospolita. – 6 stycznia. – 1997.
16. Walczak S. Czy sprzedajemy czołgi Iranowi? // Rzeczpospolita. – 20 lutego. – 1997.
17. Walczak S. Plan gry o NATO // Rzeczpospolita. – 18 kwietnia. – 1997.
18. Walczak S. Ostatnia runda // Rzeczpospolita. – 9 lutego. – 1998.
19. Wągrowska M. Nie przygotowani kandydaci // Rzeczpospolita. – 10 grudnia. – 1997.
20. Wągrowska M. O integracji za szczelnymi drzwiami // Rzeczpospolita. – 21 stycznia. – 1998.
21. Węglarczyk B. Polacy rwą się do Europy // Gazeta wyborcza. – 26 marca. – 1997.
22. Węglarczyk B. Głosują za dwa tygodnie // Gazeta wyborcza. – 25 lutego. – 1998.
23. Węglarczyk B. Argumenty Rurarza // Gazeta wyborcza. – 12 marca. – 1998.
24. Wroński P. I z czym tu do NATO? // Gazeta wyborcza. – 21 stycznia. – 1998.

Цепенда И.Е. Пропагандистско–дипломатическое противодействие польского правительства оппонентам принятия Польши в НАТО

Анализируется деятельность польского правительства, направленной на противодействие антипольской информационной кампании в западных СМИ в период польской интеграции в НАТО. Освещена тактика оппонентов, направленная на блокирование процесса расширения НАТО.

Ключевые слова: НАТО, информационная кампания, общественное мнение, польское правительство.

Tsependa, I.E. Propagandistic and diplomatic opposition of the Polish government to the opponents of Poland's acceptance into NATO

The article analyzes the activity of the Polish government aimed at opposition to anti-Polish information campaign in the Western mass-media during the Polish integration into NATO. The tactics of the opponents, which is directed on the blocking of NATO enlargement process, is covered.

Key words: NATO, information campaign, public opinion, the Polish government.